

La Comédiathèque

Şanslı Cuma

Jean-Pierre Martinez

Çeviren
Umut Görkem Demir

comediatheque.net

Bu metin ücretsiz olarak okunabilir.

Ancak, profesyonel ya da amatör farketmeksizin, tüm tiyatro topluluklarının herhangi bir kamuya açık temsilden önce yazardan izin almaları gerekmektedir.

Jean-Pierre Martinez ile temasa geçmek ve eserlerinden birini oynamak üzere yetki istemek için: <https://comediatheque.net>

Şanslı Cuma

Jean-Pierre Martinez

Türkçeye Çeviren: Umut Görkem Demir

Can ve Pelin, arkadaşlarını İstanbul'daki evlerine akşam yemeğine davet ederler. Naz eşi Burak olmadan gelir. Perişan bir haldedir. Kocasının içinde olduğu uçağın denize düştüğü haberini almıştır. Potansiyel bir dul adayı olan Naz, arkadaşları Can ve Pelin'le birlikte eşi Burak'ın kazadan kurtulanlar arasında olup olmadığını merak ederler ... ve aynı gece Can ve Pelin, lotoda büyük ikramiyenin onlara çıktığını öğrenirler. Artık bu gecenin sihirli kelimeleri 'duyguları kontrol etmek' olacaktır. Tüm bunlar, olaylı gecenin sadece başlangıcıdır...

Kişiler

Can

Pelin

Naz

Burak (isteğe bağlı)

Klasik mobilyalarla döşeli, şık bir dairenin salonu. Arka duvarda avangard bir tablo görünür. Geri kalan her şey kutulanmış haldedir. Bir köşede süslü bir yulbaşı ağacı vardır. Sahnede kimse yoktur. Telefon çalar ve kaydedilen mesajı duyuruz:

Can (dış-ses) – Selam! Can ve Pelin’i aradınız. Vergi kaçakçılığı soruşturmasında dolandırıcılıktan gözaltına alındık ama bip sesinden sonra siz yine de mesajınızı bırakın, salıverirlerse geri döneriz.

Önce bip sesini duyuruz, ardından da arayan kişinin sesli mesajını:

Burak (dış-ses) – Selam, Burak ben. N’aptınız? Haydaa, cevap veremeyeceksiniz ki... Neyse, biz akşama okeyiz, geleceğiz ama...

Can odaya girer. Bir elinde BİM diğerinde A101 poşetleri vardır. Telefonu açmak için müsait olmadığından, dikilip mesajı dinler.

Burak (dış-ses) – ... ama konuştuğumuzdan biraz geç olacak sadece, 9.30’a doğru belki. Yurtdışına çıkmam gerekti, biliyorsun, Atina’ya, şirketin eğitim muhabbeti falan var ya. İşim biter bitmez, hemen bir İstanbul uçağı bulup, eve gider, soyunur dökünürüm, sonra da Naz’la geliriz... Valiz için sağol bu arada. Sapasağlam getiriyorum merak etme. Hadi öpüyorum o zaman, ha bir de ne diyeceğim.. zahmete falan girmeyin sakın, biz bize bir akşam yemeği altı üstü...

Can poşetleri mutfaka koyar ve elinde ev yapımı bir şarapla döner. Ceketini asıp, raftan bir sürahi alır. Şarabı açıp, huniyle sürahiye doldurur. Pelin girer.

Pelin – Canım! Nasıl geçti günün?

Can – İyi bebeğim. Burak aradı şimdi, gecikeceklermiş.

Pelin – Aman iyi olmuş, biz de hazırlanamadık zaten...

Pelin de ceketini çıkarır, asar.

Pelin – Dondum valla ya, hatta evin içi dışarıdan daha soğuk sanki...

Can – Ha evet, ben kapattım kombiyi. Tasarruf edecektik ya hani?

Pelin sonunda Can’ın yaptığı farkeder.

Pelin (şaşırmış) – N’apıyosun sen?

Can – Gördüğün gibi canım, şarabı sürahiye koyuyorum. Şarap nefes almalı, tadı daha güzel oluyor öyle.

Pelin – Bu kadar şarap gurmesi olmaya gerek var mıydı bilemedim. Sanki, kombi yerine şaraptan tasarruf etsen, daha mantıklı olmaz mıydı?

Can – Boğma şarap bu. Öyle dandik bir şey de değil gibi. Litreligi 40 lira, bizim aşağıdaki tekelden aldım. İndirime girmiş.

Pelin – E niye sürahiye koyuyorsun o zaman?

Can – (çok bilmiş) Tekelcinin tüketim tavsiyesi. Kırmızı meyve ve vanilya aromalarını iyice salacakmış. (*ciddi*) Ya neden olacak tatlım benim ? Litrelik pet şişeden mi doldursun insanlar şarabını?

Pelin – Ay, doğru. İyi düşünmüşsün o zaman...

Can – Amaan neyse, birazcık oksijen alsa bir şey olmaz herhalde. Bak bebeğim, boğma şarap musluk suyu gibidir. İçmeden önce biraz dinlendireceksin ki, zehirli kısmı buharlaşsın, ağır metalleri dibe çöksün.

Pelin – Akşam yemeği için bir şeyler aldın di mi hayatım?

Can – Enginarlı kiş aldım, buzunu çözdüreceğiz sadece, olacak bitecek.

Pelin – Enginarlı kiş mi?

Can – O da indirimdeydi... Marul salatasıyla servis ederiz işte...

Pelin – İyi bakalım, ben de içkileri hazırlayayım.

Pelin kadehleri çıkarır.

Pelin – İŞKUR'a gittin mi?

Can – Eveet...

Pelin – Sonuç?

Can – İşbaşı Eğitim Programı teklif ettiler...

Pelin – İşbaşı eğitimi derken...?

Can – Restorasyon işi...

Pelin – Ama canım... sen bilgisayar mühendisisin!

Can – Öyle de, durumumuz malum. Ne iş olursa yaparım moduna geçtim hafiften...

Pelin – Anladım canım, haklısın da.. Son işinde idareci pozisyonundaydın. Şimdi tam olarak neyi idare edeceksin?

Can – Neyi değil de, nasıl idare edeceğimi düşünüyorum ben...

Pelin – Gittin mi mülakata?

Can (*Duvara asılmış tablodan bahsederek*) – Tablomuzun değeri için bir sanat uzmanına danıştım.

Pelin – Aa, tabii... Güzel sanatlar okuyan bir arkadaşından yıllar önce onca para saçıp aldığın şu boktan tablo...

Can – İlk intihar girişiminden hemen sonraydı... Ona yardım etmek için. Bir de şey, değeri artar diye düşündüm...

Pelin – Peki bu, ısınma masraflarını karşılayabileceğimiz anlamına geliyorsa... Sanat uzmanının bu başyapıtı ne değer biçti?

Can – 500 lira civarı...

Pelin – Sen buna 3 bin lira verdin be adam!

Can – A öyle deme.. Van Gogh'un tablolarının ölümünden sonra ne kadar değerlendirildiğini unutuyorsun herhalde...

Pelin – O zaman umalım da, senin bu üstün yetenek, dahi sanatçı arkadaşın bizim götümüz donmadan kendini öldürmeyi başarabilir... (*iç çekerek*) Hayır, belki çerçevesi para eder diyeceğim ama o da yok ki...

Can – İşte.. Modern sanatın sorunu da tam olarak bu!

Pelin – Bu arada, para demişken, umarım Burak ona ödünç verdiği 20 bin lirayı bize geri öder. Çünkü bizim de taşınmayı düşündüğümüz evin depozitosunu vermemiz gerekiyor ya hani? Konuştun mu onunla?

Can – Emlakçıyla mı?

Pelin – Burak'la yahu Burak'la! 20 bin lira hakkında!

Can – Doğru bir zaman mı bilemedim şimdi... Onda da işler karışık. Şirketi ta Tuzla'ya bir çağrı merkezine göndermiş, düşün Tuzla yani! Bir zamanlar şehrin merkezinde HR'in başında olan adamın başına gelene bak... Naz da anaokulunda yardımcı öğretmen, biliyorsun...

Pelin – Tabii canım, bilmez miyim... Ben de kendi işimde herkesin yardımcısıyım, kendimin bile! Ona rağmen faturaları bile zar zor ödüyoruz!

Can – Tamam hayatım ya, amma abarttın, hatırlatırım ben ona bu akşam usulünce...

Telefon çalar.

Pelin – Onlardır herhalde... (*Telefonu alır.*) Alo..? Merhaba Naz'cım, nasılsın tatlım?... A tamam..Yok yok... Sorun yok canım benim... Tamam tamam, bekliyoruz biz seni... Görüşürüz kuzum... (*Telefonu kapatır.*) Naz.

Can – Allah allah, çok enteresan ya.. Nedense telefonu açıp, Merhaba Naz'cım deyince orada bir şüphelendim Naz olduğundan. Demek ki gerçekten oymuş...

Pelin – Off Can, ne komiksin sen öyle. Burak'ın uçuşu rötâr yemiş, o da kendi başına geliyormuş...

Can – E Burak?

Pelin – Mesaj göndermiş buraya gelsin diye. Onsuz başlayacağız yani.

Can – Bu uçaklar nasıl rötâr yapıyor anlamıyorum ya. Hava güllük gülistanlık...

Pelin – Canım, hava İstanbul'da güzel, belki, hatta ne belkisi Londra'da yılın her günü yağışlı neredeyse.. Hele bir de ucuz bilet almışsa yandı. Ucuz biletin rötârı bol olur...

Can, Pelin'e yaklaşır ve kollarını kendine sarar.

Can – Aşkım, biz de zor bir dönemden geçiyoruz ama üstesinden geleceğiz.

Pelin – Biliyorum... Bizim sırt sırta verip de aşamayacağımız engel mi var ki?

Can – Hah, ne güzel dedin bak. Seninle boğma şarap içmeyi, başkasıyla dünyanın en güzel şampanyasını içmeye tercih ederim be!

Pelin – Talih bize de gülecek, hissediyorum. Yeni yıl da yaklaştı. Aa bugün Cuma'ydı değil mi, hayırlı cumalar aşkım.

Can – (*Güler*) Sana da bitanem.. Şş, bak ne diyeceğim? Belki de lotoyu kazanırız kız.

Pelin – Oynamadık ki...

Can – Evvelsi gün Bursa'ya anneni ziyaret etmeye gittiğimizde aldım ben bir bilet, içime mi doğdu nedir... İŞKUR'daki numarama oynadım.

Pelin – Ay hadi aşkım, olur mu olur...

Öpüşürler.

Can – Naz n'aptı ya, gelmiyor muydu?

Pelin – Valla park yeri bulmak, buraya gelmekten daha zor, konuştuğumuzda geldim park yeri bakıyorum demişti...

Can – Ay canım benim ya.. Zor tabii.. Ama paralel park etmeyi öğrense, ihtimalleri daha da artacak...

Pelin, masayı hazırlarken kapı zili çalar.

Pelin – Geldi bak, gördün mü? Ön yargılı olma da, kapıya bak sen.

Can kapıyı açar.

Can – Naz! N'oldu? Hortlak görmüş gibi, bembeyaz kesilmişsin...

Naz, Can'la birlikte girer. Elinde bir şampanya şişesi vardır and yıkılmak üzeredir.

Naz (*ağlayarak*) – Şaka mı şimdi bu Can...

Pelin panik halde Naz'a doğru gider.

Pelin – N'oldu canım?

Naz – Tam arabadan inerken anahtarı kontakta çıkarıyordum ki... Radyoda son dakika haberi geçti... (*duraksar*) Burak'ın uçağı Kanal'da düşmüş...

Can – Kanal'da mı?

Pelin – Onun uçağı olduğuna emin misin?

Can – Evet, onun uçuşu Atina'dan değil miydi...

Naz – Ucuz, dandik bir havayoluydu ya, Londra'da aktarma yapacaktı. Uçuş numarası ve havayolu şirketinin ismini de söyledi radyoda. Maalesef hepsi doğru. Uçak koca Kanal'da gözden kaybolmuş...

Naz gözyaşlarına boğulur. Can ve Pelin, ne yapacaklarını bilemeden, çaresiz görünmektedirler.

Pelin – Dur be kızım, hemen evham yapma, bulurlar mutlaka...

Can – Kanal o kadar da büyük değil diye biliyorum...

Pelin – Hem belki pilot uçağı başarılı bir şekilde suya indirmiştir...

Can – Evet, iki yağ tankerinin arasına...

Pelin – Tamam, daha önce de olmuştu...

Can – Çok sık değil ama doğru, olmuştu...

Naz (zayıf) – Öyle mi diyorsunuz...?

Pelin – Ne dedi radyoda? Kurtulan yok mu dediler?

Naz – Bilinmiyor henüz...

Pelin – Bak, gördün mü? Karalar bağlama hemen!

Can – Hem uçmak, hala en güvenli seyahat yöntemi diyorlar! İstatistiklere göre, ölme şansın milyonda birmiş. Lotonun sana çıkmasıyla aynı oranda yani...

Pelin, dehşetle Can'a bakar.

Naz (yıkık) – Neden Burak'ın başına gelir ki... Gitme dedim, içimde kötü bir his var dedim, dinletemedim.

Can – İyi yanı şu ki, Kanal'a düşmüş yani... Hem uçağın kara kutusunu da hemen bulurlar...

Naz tekrar yıkılır.

Naz – Aman Allahım, n'aparım ben onsuz bir başıma? İki çocukla ve ev kredisiyle...

Can ve Pelin çaresiz ve ne yapacaklarını şaşırılmış bir halde birbirlerine bakarlar.

Naz (acındırarak) – Üstüne üstlük bir de 20 bin lira borçluyuz size...

Pelin – Ne borcu kızım, ne anlatıyorsun sen!

Naz, aldığı şampanya şişesini Can'a verir.

Naz – Bak, ben de teşekkür etmek için size bunu almıştım. Keşke bilseydim böyle olacağını...

Can – Cristal mi?... Oha, en kalitelisi.

Naz – Kabus değil mi bu?... Bana her şeyin bir kabus olduğunu söyleyin!

Can (birden şüpheli) – Bu şaka falan değil, di mi?

Pelin, ters bir bakış atar.

Pelin – Gel canım, oturalım şöyle. Televizyonda bir haber falan vardır belki kazayla ilgili.

Pelin televizyonu açar, reklamlar vardır.

Reklam (*dış-ses*) – Sevgili seyirciler, Bal Yolu’ndan hepimize merhaba! Sizi ballamaya geldik! Ekranda görmüş olduğunuz fiyata, 1 kavanoz değil, 2 kavanoz değil, 3 değil, 4 değil, 5 değil, 5, 5. 5 kavanoz bala sahip olabilirsiniz...

Pelin hızlıca kanalı değiştirir.

TV (*dış-ses*) – Aslan burçları, bugün şanssız gününüz..

Naz – Off, ben aslanım...

TV (*dış-ses*) – Bu aralar seyahat etmekten kaçınm...

Pelin – Uçaktaki sen değilsin ki canım benim...

TV (*dış-ses*) – İlle de seyahat edeceğim diyorsanız da, uçak yerine treni tercih edin...

Naz – Burak da aslan...

Pelin – Amaan, radyoyu açalım, belki orada bir haber vardır...

Radyo (*dış-ses*) –... 450 Milyon Lira. Süper Loto’nun Şanslı Cuma çekilişinde talihli numaranın kazanacağı miktar tam olarak 450 Milyon Lira. Çekilişimiz birazdan başlıyor, bizimle kalın...

Pelin, istasyonu değiştirir.

Radyo (*dış-ses*) – Değerli dinleyenler, Atina’dan İstanbul’a Londra ve Brüksel aktarmalı Ucuza Uç Havayollarının Kanal’daki uçak kazası ile ilgili elimizde hala net bir bilgi bulunmamakta...

Naz – Bakın, onun uçağı...

Radyo (*dış-ses*) – Pilotun, uçağın radarlardan kaybolmasından hemen önce bir tehlike sinyali gönderdiği biliniyor. Elimize bilgi geçtikçe, sizlere aktaracağız...

Pelin radyoyu kapatır.

Pelin – Bekleyeceğiz... Yapacak başka hiçbir şey yok... İçecek bir şeyler getireyim ben sana kuzum, rahatlatır.

Can – Şampanya olmasa mı acaba...

Naz (*sürahiyi görür*) – Bir kadeh şarap alayım o zaman ben, hazır açmışsınız zaten...

Pelin – Başka bir şey istersen söyle kuzum?

Naz – Şarap iyidir, cidden...

Can kadehi doldurup verir, Naz fondip yapar. Diğer ikisi endişeli bir şekilde Naz’ı izler.

Naz (*Can'a*) – Görüyorsun di mi? Başıma gelenlerden sonra ağzımın tadı bile kalmadı... Harika bir şarabın tadını bile alamıyorum...

Can – Yaa, evet...

Naz (*birden panikle*) – Ayyy, aman Allahım, annem!

Pelin – O da mı uçaktaydı?

Naz – Hayır, çocuklar ondaydı. Ya televizyon izliyorlarsa ve gördülerse...

Naz telefonunu alır ve annesini arar.

Naz – Alo, Anne? Evet, maalesef, biliyorum... Çocuklar n'apıyor, TV falan izlemiyorlar di mi? Yattılar mı? Ohh (*Rahat bir nefes alır*) Valla şimdi hiç konuşacak halim yok annecim... Ben seni sonra arayayım, olur mu...? Anne, taziye dileklerini sonraya mı saklasan acaba, adam daha ölmedi ya hani...! Evet, tamam büyük ihtimalle ama henüz resmi bir açıklama falan yok ya.. O yüzden rica edeceğim.. Sen de oradan asabımı bozma lütfen. . Gerçi sen hiçbir zaman sevemedin ki Burak'ı... Defalarca söyledin, kızım yapma kızım etme diye ama.. Aptallık işte n'aparsın... Kapat anne ya, kapat gözünü seveyim!

Naz telefonu kapatır, sinirlidir. Can ve Pelin, hem biraz üzgün hem de biraz utanmış bir şekilde Naz'a bakarlar.

Naz – Burak'la yıldızları hiç barışmadı... Eminim içten içe mutludur da...

Pelin – A yok canım, abartma sen de...

Naz – Düğünümüze bile babamın hastalığını bahane edip gelmedi, sen ne diyorsun kızım?

Can – Ama baban gerçekten de hastaydı, kısa süre sonra da vefat etmedi mi zaten?

Naz – Evet, Berke'nin doğduğu gün, sırf bana gıcıklık olsun diye...

Pelin – Sakinleştirici filan vereyim mi tatlım?

Naz – Siz de kusura bakmayın abi ya, gecenizin içine ettim. (*Gitmek için kalkar*). Ben en iyisi gideyim.

Pelin – Naz, kafayı mı yedin kızım sen? Biz dost değil miyiz? Bugün de yanında olmayacaksak ne zaman olacağız, saçmalama Allah aşkına.

Naz (*geri oturur*) – Canımsınız ya... Açıkçası ben de evde öylece televizyon ya da radyo herneyse, onun başında oturup acı haberi bekleyemezdim... İyi ki varsınız..

Can – Haber demişken, belki yeni bir gelişme falan vardır, takip etmek lazım...

Naz – Sence ben bilmek istiyor muyum... (*Duraksar*) Aç hadi aç...

Pelin – Tamam canım.

Pelin radyoyu açar.

Radyo (*dış-ses*) –...Bölgenin üzerinde uçan uçaklar, su yüzeyinde büyük bir petrol tabakası tespit etti. Bunun, bildiğiniz gibi bir saat kadar önce Kanal'a düşen Ucuza Uç Havayolları uçağından gelip gelmediğı belli değil. Kurtarma helikopterlerinden birine katılan gezgin muhabirimizden gelecek güncellemeyi bekliyoruz... Bu arada, bir diğ er haber de piyango rakamları...

Naz – Petrol tabakası mı... Demek ki uçak düşmüş... Nasıl kurtulan olabilir? Off ya!

Can ve Pelin, Naz 'in moral vermek için ne söyleyeceklerini bilemezler.

Radyo (*dış-ses*) –... ve kazanan numaralar şu şekilde: 1 5 2 7 9 6 ve son şanslı numara 10.

Can kalakalır.

Pelin – Canım, pilot uçağı suya indirmeyi başardıysa, bazı yolcuların uçak dibe batmadan önce çıkabilmesi de mümkün...

Radyo (*dış-ses*) – Ve şanslı kazanan 450 Milyon liralık ikramiyenin sahibi olacak. Güzel bir gelecek için iyi bir miktar. Tebrik ediyoruz.

Pelin radyoyu kapatır.

Can – Şey...

Naz – Ney?

Can – Yok bir şey canım...

Pelin – Hepimiz uçağına bindik canım. Hosteslerin kalkıştan önce söylediklerini hatırlasanıza. Otomatik olarak düşen oksijen maskeleri, koltuğunuzun altındaki can yelekleri, uçağın her iki yanındaki acil çıkışlar, tahliye kaydırakları filan. Acil durum prosedürleri boşuna koyulmuyor... Herşeyi planlıyorlar...

Can, İŞKUR kartını çıkarıp daha bir dikkatli incelemeye başlar.

Naz – Hostesler.. Oldu canım... Ha... Elbette, Burak onları çok dikkatli izler... Ama dinler mi, onu bilmem... Erkekler işte...

Can (*Kendisine hiç bakmayan Pelin'e*) – Yok canım, daha neler!

Naz – Can'a soralım mesela? Sen dinliyor musun onları?

Can tamamen şaşkın bir haldedir.

Can – Ne? Kim?

Naz (Pelin'e) – Bak, ne dedim ben sana...

Pelin (*Can'a*) – Hostesler kalkıştan önce ne diyorlar? Örneğ in basınç kaybı durumunda.

Can (*aklınır kaybeder*) – Onlar... şey diyorlar ya... Paraşütler koltuğ un altında, şnorkel tavandan düşecek, paletler torpido gözünde falan, bunu mu kastediyorsun?

Pelin sitemkar bir şekilde Can'a bakar.

Pelin (Naz'a) – Ee kimse aramadı mı seni?

Naz – Burak muhtemelen şu anda Kanal'ın dibindedir. Nasıl arasın beni?

Can uzaktadır ve televizyonu tekrar açmıştır.

Televizyon (dış-ses) – Bu akşamki Süper Loto, Şanslı Cuma çekilişinde kazanan numaralar 1 5 2 7 9 6, son şanslı numara ise 10 oldu. 450 Milyon Liralık büyük ikramiye...

Can İŞKUR kartını tekrar kontrol eder.

Can – Yess, yaşasın be...

Pelin televizyonu kapatır.

Pelin – Yok yani... Çağrı merkezi falan diyorum.. Bu durumlarda mutlaka birileri arar... Ailelere haber vermek için falan... Olmaz mı ya?

Can (Pelin'e) – Aşkım, konuşabilir miyiz?

Pelin – Dinliyorum?

Can – Özel...

Naz'ın telefonu çalar.

Pelin – Hah, kesin çağrı merkezinden arıyorlar...

Naz – Off, açmasam mı acaba, hiç hazır değilim bu habere...

Telefon çalmaya devam eder.

Pelin – Ver, ben açayım istersen?

Naz – Yapar mısın cidden...?

Aramayı Pelin açar.

Pelin – Alo.. Evet... Yoo... A tamamdır... Hmm, anladım... Yok yook... Evet evet, çok mutlu olduk. Tamam, teşekkürler tekrar...

Pelin telefonu koyar.

Naz – Evet?

Pelin (trans halinde) – Jinekoloğundan aradılar... Kan testi sonuçlarıyla ilgili...

Naz – Çatlatmasana be kızım?

Pelin – Sen... Hamileymişsin...

Naz (şaşkın) – Hay Allahım...

Pelin – Bir kadeh daha?

Naz – Evet, lütfen...

Pelin, Naz'ın kadehini doldurur.

Can (*Pelin'e*) – Canım... Cidden konuşmamız lazım...

Pelin (*Can'a*) – Sırası mı şimdi hayatım?

Can – Çok önemli ya.. Valla billa...

Naz tabloyu farkedir.

Naz – Mmm, çok ilginç bir tablo, di mi...?

Pelin – Hıhı.. Öyle.. Sanırım yani...

Pelin Naz'a kadehini uzatır.

Naz – Bunu yapan sanatçı çok depresif bir döneminde yapmış olmalı bu tabloyu. (*Can'a*) Senin bir arkadaşının mı?

Can – Sayılır...

Naz – E biliyorsundur o zaman (*Can'a*) İntihar mı etti?

Pelin – Henüz değil, maalesef...

Naz bir yudumda tüm kadehi bitirir.

Naz (*Pelin'e*) – Bir kadeh daha doldursana be...

Pelin – Daha içsen mi içmesen mi bilemedim.. Hamilesin falan ya...

Can (*sırf konuşmak için*) – Ee, ufaklık yolda ha?

Pelin göz devirerek Can'a bakar.

Can (*Pelin'e*) – Konuşmamız lazım diyorum ya, aaa...

Naz – Haklısın Pelin ya, çakır oldum bile hafiften. Balkona çıkayım da temiz hava alayım.

Pelin – Geleyim mi seninle canım?

Naz – Yok yok sağol, ben en iyisi biraz yalnız kalayım...

Pelin – Sen nasıl istersen.

Naz balkona çıkar. Can onun kaybolmasını dört gözle bekler.

Can – Ne olduğunu tahmin bile edemezsin...!

Pelin (*Dalgınlıkla*) – Di mi ya, hamilelik filan? İnsan hayret ediyor...

Can – Hamile misin? E bu harika aşkı! Görüyorsun di mi, on beş dakika önce olsa, baba olacağımı duyduğumda dünyalar başıma yıkılırdı. Şimdi ise hayata hep olumlu bakabiliyorum. Neden biliyor musun?

Pelin – Aptal, hamile olan ben değilim!

Can – Off, doğru ya. Benim mallık seviyesi ektedir...

Pelin – Doğruymuş bak, konuştuklarımızı hiç dinlemiyorsun cidden...

Can – E kim hamile o zaman?

Pelin – Naz tabii ki, kim olacak! Düşünsene ya... Aynı gün hem kocan, bir uçak kazasında ortadan kayboluyor, hem de çocuk sahibi olacağını öğreniyorsun..

Can – Çocuğun ondan olduğu ne malum?

Pelin (*şaşkın*) – Bilmem... Kadın sezgisi olabilir mi...? İlk iki çocuk ondan, kocası da Burak olduğuna göre, ilk aklıma Burak geldi..

Can – Neyse neyse, boşver şimdi onu. Konu o değil. Bil bakalım n'oldu?

Pelin – Ay ne oldu?

Can – Biz kazandık!

Pelin (*Balkona doğru bakar*) – Aman Allahım!

Can – Evet evet, ben de şoke oldum ilk öğrenince.

Pelin – Naz'ı diyorum ben be! Trabzanların üstüne çıkıyor!

Can döner ve durumu görür.

Can – Allah kahretmesin ya! Ne bela çıktı arkadaş bu da ya hu... Bırak atlasın, ne hali varsa görsün.. Birinci kattayız zaten, çok bir şey olmaz...

Onu dinlemez ve pencere doğru gider.

Pelin – Naz, canım benim! Sakın öyle bir hata yapayım deme! Çocuklarını düşün tatlım...

Naz – Pelin, söz ver. Atlatsam onlara sahip çıkarsın değil mi? Yetiştirme yurduna gitmelerine izin vermeyeceksin, söz mü?

Pelin – Ay tamam, söz...

Can – Oldu canım, başka emrin...?

Pelin – Ay ne diyorum ben be, kız sakın atlama bak! (*Can'a*) Bir şeyler söylesene sen de!

Can – Annen bakmaz mı çocuklara?

Naz – O bakacağına yurda gitsinler daha iyi.

Pelin – Polisi arayalım Can...

Can – Dur be kızım.. Hayat memat meselesi değil ya sonuçta. İndiririm ben onu.

Naz – Yaklaşma, atlarım!

Pelin – Off, ne yapacağız şimdi?

Can – Sakin ol, geliyorum ben şimdi...

Pelin – Caaan, yalnız bırakma beni burada!

Can gözden kaybolur.

Naz (dokunaklı) – Ben de yere çakılacağım... Kanatsız bir uçak gibi... Burak'ıma, canım kocama kavuşacağım...

Pelin – Burak böyle mi isterdi peki, onu bir düşün? Yani muhtemelen çocuklara bakman için hayatta kalmanı tercih ederdi. Peki ya ölmediyse? Kapı zilini çaldığında seni balkonun altında ezilmiş halde bulduğunu hayal etsene bir.

Çalan kapı zili olmasa da, Naz'ın telefonudur.

Pelin – Bak, gördün mü? Arayan kesin odur... Durma, cevap ver...

Naz (çekimser) – Öyle mi dersin...?

Pelin (kendi kendine) – Jinekoloğu olmasa bari. Çocukların ikiz olduğunu söylemez inşallah amin...

Naz – Evet, benim... Emin misiniz? Tamam. Hayır, hayır sorun yok.. Tabii ki, çok teşekkürler.. Telefonumu yanımdan ayırmam... Sağolun.

Pelin – Kimmiş?

Naz – Onlar işte... Çağrı merkezi...

Pelin – Sonuç?

Naz – Birkaç kişi bulmuşlar, yaşıyorlarmış... Onlardan biri Burak olabilirmiş...

Pelin – E bu harika haber! Gördün mü bak? Bir anlık çaresizlikle atladığını düşünsene...

Can döner.

Can – Evet, bir düşünsene... Bileğini mileğini burkardı mazallah...

Pelin – Hadi bitanem, in şimdi oradan... (*Can'a*) Çağrı merkezi aradı. Birkaç kişi bulmuşlar hayat belirtisi gösteren...

Can – Biliyorum...

Pelin – A duydun mu sen de içeriden?

Can – Arayan bendim akıllım.

Pelin – Ne?

Can – Başka türlü nasıl indirebilirdim ki onu oradan...

Naz iner ve odaya doğru gelir.

Naz – Haklısınız... Allahtan ümit kesilmez. Burak'ın hala yaşıyor olduğuna inanmam gerek..

Pelin, Can'a bakar.

Pelin – Tamam da, o kadar da bağlanmamak lazım bu ümide. Hem, Burak'ın hayatta kalanlar arasında olduğunu nereden biliyorlarmış?

Naz – Bavula asılı bir adam görmüşler. “Naz! Naaz!” diye bağıryormuş...

Pelin tekrar Can'a bakar.

Naz – İlginç, adımı nereden biliyorlar acaba?

Pelin – Di mi? Adını nereden biliyor acaba?

Can – (*Pelin'e*) Kapıyı kapatıyorum. Bir daha da yaklaştırma onu bu tarafa.

Pelin – Gerçek çağrı merkezi aradığında ne halt yiyeceğiz Bay Çokbilmiş?

Can – Uçakta eşinin adı Naz olan birden fazla yolcu olması çok doğal bir durum. Sevgililerini hesaba katmıyorum bile...

Naz – Tüh ya, telefonlarını almayı akıl edemedim.. Arama konusunda yardıma gelip gelemeyeceğimi falan soracaktım.. A geri aramaya basayım..

Pelin (*otoriter*) – Senin yerinde olsam, bunu yapmazdım...

Naz şaşırmıştır.

Pelin – Çok yoğunlardır zaten. Bir haber alır almaz ararlar zaten seni...

Can – Hayatım, ciddi konuşmamız lazım.

Pelin – Dinliyorum...

Can – Özel...

Pelin – Onu yalnız bırakamayız. Polisin Burak'ın öldüğünü teyit etmek için aradığını ve Naz'ın gerçekten balkondan atlamaya karar verdiğini düşün.

Can – İyi, biz balkona gidelim, orada konuşalım o zaman!

Pelin – Hayal kırıklığına uğradım Can. Çok hayal kırıklığına uğradım... Senin bundan daha iyi bir arkadaş olduğunu düşünmüştüm. Burak'tan bahsediyoruz ya! Okuldan arkadaşın! Ya Naz, en iyi arkadaşım! Düğünümüzde nikah şahitlerimizdi. Yanlarında olmak, acılarını paylaşmaktan daha önemli bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Can – Lotoyu kazandık.

Pelin – Yok ya, ne kadar?

Can – 450 Milyon.

Naz – Verin, bir kadeh daha verin... Efkar bastı...

Pelin (*sertçe*) – Kalk al, yerini biliyorsun zaten. İstersen tüm sürahiye getireyim, bir de pipet. Zıkkımlan dur.

Naz'ın yüzü düşer.

Naz – Yok yok kalsın. Zaten gecenizin içine ettim yeterince.

Pelin kendini toparlar.

Pelin – Canım benim, özür dilerim. Öyle demek istemedim. (*Naz'a bir kadeh şarap daha doldurur.*) Hepimiz biraz şoktayız neticesinde, değil mi? Sen de bir şeyler ye, yoksa hasta olacaksın... (*Naz şarabını içerken, sessizce Can'a*) Enginarlı kişi itelemenin vakti geldi sanırım...

Can mutfağa gider.

Pelin – Onunla da çok yakındık. Yani doğal olarak Burak'ın ölümüne de çok üzüldük (*Kendini düzelterek*), yani kaybolma ihtimaline... Aynı zamanda yola devam etmeyi de bilmek lazım, öyle değil mi? Dünya dönüyor, bir kez geliyoruz sonuçta dünyaya.

Can elinde bir dilim pasta ile gelir ve Pelin'e uzatır.

Pelin (*Naz'a uzatarak*) – Hayatın güzel yanlarına odaklanmak zorundasın...

Naz pastadan bir ısırık alır.

Naz – Mm, fena değil... Ne bu?

Pelin (*ikiyüzlü*) – Yemek işi Can'da. Neler pişirdin yine sokakta beyefendi, mutfakta aşçı kocam benim?

Naz (*ağzı doludur*) – Aman aman, enginar olmasın da, her şeyi yerim. Bir tek ona alerjim var. Tadını bile unuttum. En son 5 yaşında falan, anneannemlerde yemiştım, acile kaldırdılar sonra...

Diğer ikisi dehşetle birbirlerine bakarlar.

Naz – Enginarın iyi tarafı bilmeden yememenizdir...

Pelin pasta dilimini Naz'ın elinden ve ağzından alır.

Pelin – Di mi, di mi.. Tatlıya hazır mısınız...?

Naz kendini pek iyi hissetmiyor gibi görünür.

Naz – Sanırım kusacağım... Bakın, normalde içki falan koymaz bana. Hele ki böyle lezzetli yemekler varken... Stresten olsa gerek...

Naz, banyoya doğru hızlıca koşar.

Naz gözden kaybolunca, Pelin tüm heyecanıyla:

Pelin – Kazandık mı yani? Emin misin aşkım?

Can (*İŞKUR kartını göstererek*) – Bak, İŞKUR numaram! Çekilişte de aynı numaralar çıktı! Radyoda da söylediler ya kızım! Duymadın mı? Vay anasını avradını... 450 Milyon lira ha.. İnanabiliyor musun? Burak'ın düşen uçağından bile alabiliriz ha! Belki sıfırı olmaz da. İyi bi' ikinci elini alabiliriz...

Pelin – Ohaaa, o kadar diyorsun!

Can iki kadehe şarap doldurur ve kaldırmak için Pelin'e uzatır.

Can – Al bakalım.. Bizim tekelin ucuz boğma şarabını son kez içişin.. Tadını unutmayalım diye doldurdum, zira uzun bir süre bunlardan bir daha içmeyeceğiz...

Kadeh kaldırırlar.

Pelin – Aşkım, inanılmaz ya... Şaka falan değil, di mi?

Can – Kızım, ben de inanmadım başta. 3 kez kontrol ettim ya numaraları. Valla da biz kazandık, billa da biz kazandık! Süper Loto Şanslı Cuma'nın kazananı biziz!

Naz geri gelir.

Pelin – Naaaaz, bil bakalım ne oldu!

Naz – Ne oldu, aradılar mı? Sudaki o muymuş, yaşıyor muymuş?

Can (*utanmış*) – Şey, hayır... O kadar emin değıllermiş...

Pelin – Ama onun valizine benzer bir valiz bulmuşlar. Vuitton marka. Suda yüzüyormuş...

Naz – Ee, iyi haber ne peki?

Pelin – Şey...Biz... (*Çok heyecanlı, histeri ile karışık*) biz valizi alacağız en azından!

Can, Pelin'i masaj yaparak sakinleştirmeye çalışır.

Can – Sen ona bakma Naz'cım, sinirleri gerildi iyice...

Naz – Haklısın. Bu bekleyiş delirtiyor insanı... Burak hala hayatta olsa bile, onu Kanal'ın ortasında, kışın ortasında, bavuluna yapışmış halde yapayalnız hayal ediyorum... Biz burada, bu sıcakta rahatça otururken... (Bir duraklama) Aslında o kadar da sıcak değil, değil mi? Yoksa bana mı öyle geliyor?

Can (*bilgiç*) – Kombiyi tekrar açıyorum aşkım o zaman? Hatta köklüyorum.

Kombiyi açmak için gider.

Naz – Aralık'ın ortasında Kanal'ın dondurucu sularında ne kadar dayanabilir biri sence?

Pelin – Duruma göre değışir... Soğuğa karşı oldukça hassastı, değil mi?

Naz – Allahım, eveet...

Can döner.

Can – Kombiyi açtım... (Pelin'e göz kırparak) Böylece beklenmedik bir anda sıcak iklimlere gidesimiz tutarsa termal şok yaşamayız...

Naz – Tatile mi çıkıyorsunuz...?

Can – Yoo.. Aslında neden olmasın?

Naz – Yerinizde olsam, uçmazdım..

Pelin – Aman canım, olacakla öleceğe çare yok derler... Sonuçta Bali'de güzel bir spa tatili de fena değil... Yeni bir hayata hazır olmak için yenilenmek gibi..

Naz – Fırsatınız varken tadını çıkarın tabii... Hayatın karşınıza neler çıkaracağını asla bilemezsiniz... Cuma akşamı arkadaşlarınızla yemek yiyorsunuz ve bir anda dul kalıyorsunuz...

Pelin – Evet... (*Histerik*) Ya da multimilyoner oluveriyorsun!

Naz – A yok, hayat sigortası alamadık. Aslında geçenlerde bahsetmişti Burak... Yani başına bir şey gelse çocuklar üniversite masraflarını karşılayabilmekten falan konuşuyorduk... Bir şeyler hissetmiş olmalı... Kötü bir duygu belki de..

Can – Tabii canım... Nereden bileceksiniz... Aniden oluverdi her şey...

Pelin (*Naz'a*) – Ne demişler: Havanın en karanlık zamanı şafak sökmeden öncesidir...

Can – Hazırlıksız olmak kötü tabii... Bir şekilde başa çıkmanın yolunu bulmak gerek..

Naz – Sizin var mı?

Pelin – Ne var mı?

Naz – Hayat sigortası! Ya da ölüm sigortası, daha doğrusu...

Can – Bizde daha iyisi var, meraklanma sen.

Naz – Valla akıl edip, böyle bir şey yaptıysa, hayata daha farklı bakarım..

Pelin – Biz de öyle bakacağız gibi duruyor.

Naz – Faydasını daha sonra göreceğimizi düşünerek her gün kendimize dayattığımız o küçük fedakarlıklar... Saçmalık... Özgür yaşasak daha iyi... Yarını düşünmeden...

Can – Çok haklısın.. Yarın işi bırakıyorum.

Naz – Zaten işsizlik maaşı almıyor muydun?

Can – Evet, yani bırakıyorum dediysem, iş aramayı bırakacağım..

Naz – Aynı zamanda geçimimizi de sağlamamız gerekiyor. Tabii biraz da biriktirmek.. Emekli maaşına kalırsak, yandık... Burak'tan bize gelecek dul aylığı devlete çok da dokunmayacak gibi..

Pelin – Tatlım, konuşma öyle...

Naz – İki çocukla nasıl geçineceğim ben ya, off!

Pelin – Biz ne güne duruyoruz canım, aa delinin ettiği lafa bak..

Can (*yarım-ağız*) – Tabii canım...

Naz – Çok iyisiniz ama size zaten 20 bin lira da borcumuz var.

Pelin – N’apalım biliyor musun? Sen onu bizden bir hediye gibi düşün. 20 bin lira ile de batmayız ya, di mi hayatım?

Can – Tabii canım, ne demek, dert etme hiç...

Naz (*dokunaklı*) – İnsanın işte sizin gibi dostları olmalı bu devirde be... 20 bin liranın sizin için de ne kadar önemli olduğunu biliyorum... Tam da bu zaman. Can işsizken yani. Biliyorsunuz, bankadan 20 bin lira kredi istesem bile vermeyecekler. Verseler bile 50 bin olarak isteyecekler.. Ama siz.. Aralık ayında kaloriferi bile açamıyorsunuz... Misafirler olunca açılır, o ayrı... Aslında burası biraz ısındı sanki, di mi? Benim için kabartık bir doğalgaz faturası gelsin istemem...

Can – Kısayım o zaman biraz ben...

Can birkaç saniye ayrılır.

Naz – Eveet, ben çocuklara ne diyeceğim şimdi...

Pelin – Uyumamışlar mıydı onlar?

Naz – Uyudular da, illa ki uyanacaklar değil mi...

Pelin – Bak, belki bunu düşünmem bile tuhaf, belki de yanlış.. Ama Burak’ın öldüğüne inanamıyorum ya... En azından, bu gece yani...

Naz – Neden ki? Bu gecenin önemi ne?

Pelin – Bilmiyorum ya, babanda da benzer bir şey olmuş ya. Berke doğduğu gün ölmüş filan. Sırf sana inat.

Naz – Ha sence, Burak gecemizi mahvetmek için mi uçak kazasında öldü diyorsun?

Can döner.

Pelin (*konuyu değiştirmekten mutlu*) – Hadi bakalım, teyit etmek için televizyonu tekrar açalım... Piyango çekilişi tekrarlanabilir... Yani haberler... Bir güncelleme falan var mı bakalım diyorum...

Naz’ın cep telefonu çalar. Televizyona gitmekte olan Pelin’in sözünü keser. Naz donup kalır, cevap vermemeyi düşünür, sonra telefonu açar.

Naz – Evet..? Buyrun, benim... (*Pelin ve Can’a*) Onlar! Çağrı merkezi.... Evet..? Evet, dinliyorum...

Diğer ikisi çok rahatsız görünür.

Naz – Off ya, keşke daha önce söyleseydiniz ya... Neyse... Tamam, teşekkürler..

Telefonu kapatır.

Naz – 5 kişi tespit etmişler, uçağın parçalarına tutunuyorlarmış... Belki altıncı da...

Can – Şanslı numara..

Naz – Helikopterle kurtarmaya çalışıyorlarmış ama hava koşulları çok kötüymüş... Henüz kimliklerini tespit edememişler..

Pelin – Çekiliş biter bitmez haber verirler, yani kurtarma biter bitmez...

Naz – Evet, haklısın... Tıpkı kumar gibi, di mi? Bekleyiş katlanılmaz oldu. Sanki loto oynamışım da numaralarım çıkacak mı diye bekliyorum...

Pelin – Bilmez miyim... Can'la evlendiğimde ben de böyle hissetmişim... Şey yani... Uçakta kaç kişi varmış?

Naz – Bilmiyorum ki, küçük bir uçakmış...

Can – 100 yolcu var diyelim... Eğer hayatta kalan beş kişi varsa... %20 demektir. Lotodan çok daha iyi oranlar.

Naz – Kumarda şansım hiç yaver gitmedi.

Pelin – Ne derler bilirsin: Riski almazsan, viski içemezsin...

Naz – Ama Allahıma bin şükür, sizler yanımdasınız... Yoksa...

Pelin – Ne diyeceğim? Sen yatak odasına gidip biraz dinlensene..

Naz – Ya tekrar ararlarsa...?

Can – Saatler de sürebilir... Fırtına falan... Böyle deniz kurtarma operasyonları çok hassas ve yavaş ilerliyor... Onlara canlı ulaşabileceklerinden bile emin değiller. Hele iki üç derecelik suda...

Naz – Neyse ne, uyku girmez ki gözüme.

Pelin – Uyku ilacı vereyim istersen.

Naz – Bunun yeterli olacağını düşünmüyorum. İçinde bulunduğum durum...

Pelin – İki-üç tane atarsın canım.. Bir şey olmaz, çok hafif ilaç..

Naz – Canım, çok incedin ama her şeyi geçtim, yatak odanızı da işgal etmek istemem...

Pelin – Biz de uyumayacağız ki tatlım, hiç sorun değil yani.

Naz – Teşekkür ederim... Açıkçası bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim... (*Cep telefonunu kontrol eder*) Siktir ya, bildirimleri sessiz moda almışım. Alışkanlık işte. Whatsapp'tan ya da başka bir yerden bir mesaj, sesli mesaj falan gelmiş mi bakayım.

Telefonuyla ilgilenmek için uzaklaşır.

Can (*Pelin'e*) – N'aparsak yapalım, kurtulamayacağız bundan...

Naz – Yok, hiçbir şey gelmemiş...

Pelin – 5 dakika önce aradılar ya tatlım, ondandır...

Can – Valla dürüst olmak gerekirse... %20 çok da umutlu bir rakam değil... Kendini en kötüsüne hazırlamaya başlasan iyi olur...

Naz – Ama daha şimdi şey diyordun...

Pelin – Biz senin umutlarını yükseltmek istemedik sadece, değil mi hayatım?

Can – Valla söylemezsem çatlarım, Burak bu gece balıklarla uyuyacak gibi...

Pelin – Can şöyle demek istiyor sanırım: Eğer Burak gerçekten öldüyse, er ya da geç bunu öğreneceğiz... Eve gidip uzansan iyi edersin... Sana taksi çağırmamı ister misin kuzum?

Naz – Yok yok, arabayla geldim ya zaten.

Pelin – A doğru, unutmuşum...

Naz – Ama kullanabilir miyim, onu bilmiyorum işte.

Can ve Pelin birbirlerine bıkkın bakışlarla bakarlar.

Naz – Haklısın, gidip biraz uzanacağım. Uyuyamayacağım ama... sanırım bir süre yalnız kalmak iyi gelecek bana da...

Can – Bize de... Yani, tabii ki neler çektiğini anlıyoruz, di mi aşkım?

Naz – Gidiyim o zaman ben...

Pelin – Tamam kuzum.

Naz, Can ve Pelin'in sempatik bakışları altında odadan çıkar; onlar gözden kaybolur kaybolmaz neşeyle patlarlar.

Can – Çüş be oğlum! 450 Milyon ne be!

Naz odaya geri döner. Can ve Pelin donarlar.

Naz – Telefonumu unutmuşum...

Naz tekrar çıkar.

Pelin – Bileti görene kadar buna inanamayacağım. Göster bakalım..

Can – Dur getireyim...(Odadan çıkacakken.) Siktir, yatak odasıdaydı ya... Şimdi bileti alırken uyanır muyanır, hiç çekemeyiz tekrardan. En iyisi beklerken, şu Cristal şampanyamızı yudumlayalım aşkım, ne dersin? Minik bir kutlama gibisine...

Pelin – Yatak odasında mı? E bir şey görmedim ben... Lütfen bu bileti kaybetmediğini söyle bana? Düşünsene, başucumuzdaki sehpadan yere düşüp, süpürge yuttuysa? Dün süpürgeyi içindekini değiştirdim ve bu sabah çöp kutularını boşalttım.

Can – Sen rahat olsana ya... Güvenli bir şekilde saklanıyor. (Şampanyayı açmak üzeredir) Mantarla çok fazla ses çıkarmamaya çalışacağım... onu uyandırmayalım..

Pelin – Güvenli bir şekilde, nerede saklanıyor hayatım?

Can – Valizimde. Gardırobun üstündeki... İç cebinde... Bursa'dan döndüğümüzde oraya koymuştum.

Pelin (*vahşi*) – Vuitton valiz değil, di mi?

Can – Evet ,o... Benim valiz... tek valizim... Valizin içine de süpürge tuttum deme sakın... (*Sonunda Pelin'in acısını görür*) Ne?

Pelin – Burak'ın Atina'ya gitmek için bir bavula ihtiyacı varmış.. Naz da ona bir tane ödünç verip veremeyeceğimi sordu...

Can, yüksek sesle patlayan şampanya mantarını elinden bırakır.

Can – Ona valizimi mi ödünç verdin hayatım? İnanamıyorum ya.. Bu boktan, dandik havayolları uçuşu için, bu boktan uçağa binmesi için Vuitton valizimi almasına izin mi verdin?

Pelin – Sakin, öncelikle Vuitton'un çakma olduğunu hatırlatırım... Roma'da 'İtalya Adaları' gezisinden dönerken satın aldığımız çakma bir valizdi.

Can – İçindeki 450 milyonluk biletimizle, gerçeğini üreten fabrikayı satın alabilirdik... Ah Pelin Ah!

Naz döner.

Naz – Güm diye bi' ses duydum... Uykumdan uyandım... (*Düşmüş suratlarını görür*) N'oldu...? Bi' şey oldu, di mi? Kesin kötü bir şey oldu ve söylemiyorsunuz?

Can (*somurtkan*) – Ya şey, aslında...

Naz – Aman Allahım, söyleyin...!

Pelin – Ya yok, yani, Burak'la ilgili değil.

Can – O kadar emin olma bence hayatım...

Pelin – Ya şey, Can, valizini Burak'a verdiğimi bilmiyordu da... Onun şokunu yaşıyor şu an... Duygusal ağırlığı yani... Düşünsene, arkadaşın yaban ellerde, denizin ortasında senin valizine tutunmuş, hayat mücadelesi veriyor... Etrafında fır dönen köpekbalıkları falan...

Naz – Köpekbalığı var mıdır orada?

Pelin – Bilmem ki, vardır herhalde...

Naz – Kahretsin ya, doğru, vardır, valiz de gitti... Zaten ödememin imkansız olduğu 20 bin borcumuz vardı, şimdi bir de bir daha asla göremeyeceğin valizin de gitti.. Allahtan valiz çakma Vuitton'du...

Pelin – Ama yine de her şey bitmiş, di mi canım? (*Can'a*) Yani Burak'ı bulmuşlar baksana.. valizle hem de..

Can – Öyle mi dersin...?

Pelin – Hem valiz, cesetten daha iyi yüzer suda! Hatırlasana, yine bir uçak kazasından sonra televizyonda olan biteni gösteriyordu. Suyun yüzünde ne vardı? Evet canım, valizler!

Can – Çok ağır değıllerdi belki de...

Pelin (*Naz'a*) – Burak'ın valizi nasıldı, dolu muydu?

Naz – Atina'da bir otelde bir gece geçirecekti sadece. Çok şeyi yoktu yani...

Diğer ikisi umutlanırlar.

Naz – Aa tabii, satış kataloglarını bilemem. O kağıtlar çok ağır oluyor. Arabaya taşımaya yardım edeyim dedim de, kaldıramadım. Allahtan tekerlekli bir model. Yani, çakma bir valize göre, iyi bile sayılabilecek kalitedeydi. Haklısın, biliyor musun. Neden orijinal şeylere bir dolu para harcayasın ki... Bu arada, neden valizin içinde ne olduğunu sorduğunuz?

Pelin – Şey... Valiz su üstünde durabilirse dedik, Burak da onu kurtulmak için kullanır belki dedik... Hani şey gibi, can simidi gibi..

Naz – Ah, sanmam.. Valizler de uçağın diğer parçaları gibi suyun dibini boylar gibime geliyor...

Can yıkılmış olan Pelin'e bakar.

Pelin – Bazen enkazın yerini tespit edip yüzeye çıkarmayı başarıyorlar. Kara kutuyu bulmak, kazaya neyin sebep olduğunu belirlemek ve ailelerin yaslarını tutmaları için valizleri, yani cesetleri veriyorlar...

Can – Cidden mi...?

Pelin – Tabii canım! Neden bilmiyorum ama hala umudumuzu korumalıyız. Di mi, Naz?

Naz – Şey, evet, tabii...

Pelin – Hem bugün 13. Cuma!

Naz – İyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey olarak mı söylüyorsun, hiç anlamadım valla Pelincim...

Pelin – İkisinden de biraz biraz işte!

Can (*Naz'a*) – Sen nasıl seyahat ettiğine %100 emin misin?

Naz – Ucuza Uç Havayolları'yla mı? Evet, Allah kahretsin ki eminim... Hatta biletini internette ben almıştım...

Can (*histerik*) – Valizimle yani, ağzına sıçtığımın valizini yanına aldığından emin misin yani!

Naz biraz huzursuz olur. Pelin, Can'a sakin olması için işaret eder.

Naz – Anlaşıldı, sanırım artık gitme vaktim geldi... Geceyi annemde geçireyim. En azından çocuklar uyandıklarında yanlarında olurum. İyi ya da kötü bir haber alırsam size haber veririm. Söz.

Can – 450 Milyon... 450 Milyon beee! Kabus di mi bu, uyandırın çabuk beni...

Pelin (*Naz'a*) – Evet, böylesi daha iyi olacak sanki...

Naz – Tamamdır, siz de uyuyun artık...

Can – Biz de ne güzel, mışıl mışıl uyuruz artık di mi?

Naz – Yarın sabah ararım ben sizi... Öğreniriz artık ne olup bittiğini.. Pelin, haklısın bu arada.. Saatler sürebilir.. Anneme gidince uyku hapi alayım ben çokça...

Can – Hayır, sakın alma! Arasın bizi direkt, di mi hayatım? Burada oturup mal gibi bekleyemeyiz...

Naz – Dürüst olmak gerekirse, bu kadar üzgün olmandan çok etkilendim. Burak'ın çok yakın arkadaşın olduğunu biliyorum... ama onun ortadan kaybolmasının seni bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim.

Can – Ben televizyona bakıyorum...

TV (*dış-ses*) – Kazanan numaralar...

Can – Anladık ulan, anladık...

Naz (*endişeli, Pelin'e*) – Ona da bir sakinleştirici versen iyi olur sanki?

Can kanalı değiştirir.

TV (*dış-ses*) – Sevgili Seyirciler, Ucuza Uç Havayolları kazasının ardından, kimsenin hayatta kalmadığı doğrulandı. Derme çatma bir sala tutunurken görülen ve daha önce hayatta kaldıkları sanılan birkaç kişinin, yalnızca İngiltere'ye deniz yoluyla ulaşmaya çalışan mülteciler olduğu ortaya çıktı. Doğal olarak hemen bir uçağa bindirilerek ülkelerine geri gönderildiler Aynı havayolunun uçaklarına bindirildiler. En azından onlara evlerine kadar güvenli bir uçuş diliyoruz... Öte yandan, piyangoyu kazanan bilet ve talihli hâlâ ortaya çıkmadı...

Can televizyonu kapatır, harap bir haldedir.

Can – Hay sokayım... Kimse kurtulamamış...

Naz'ın telefonu çalar. Alır ve numaraya bakar.

Naz – Annemse açmayacağım...

Can – Vuitton valizimdir belki arayan...

Naz – Bu o...

Pelin – O derken?

Naz – Burak. Onun telefonundan arayan biri ya da...

Pelin – Hadi canım sen de...

Can (*etkilenmiş*) – Vay, operatör ne senin?

Pelin – Hadi kızım, açsana!

Naz, sapsarı kesilmiş, aramayı açar.

Naz – Efendim...

Can ve Pelin konuşulan her kelimeye odaklanırlar.

Naz – Burak? Sen nereden arıyorsun beni? Tam duyamıyorum ki... Hoparlör mü açık, çok uzaktan geliyor sesin...

Can – Hassiktir... Kurtulan yok demişlerdi...

N a z – Duyabiliyor musun beni...? Burak? Aloo? Aloo...? (*üzgün bir şekilde diğerlerine döner*) Offf, kesildi...

Ölüm sessizliği.

Pelin – O olduğuna emin misin?

Naz – Bilmiyorum ki... Hat çok kötüydü...

Can – Kesin öyledir...

Naz – Ama ne olursa olsun, arama onun telefonda, onun numarasından yapıldı...

Can – Şanslı numara...

Pelin – Belki uçaktan atladı, bi' şeylere tutundu ve hayatta kaldı...

Can – Valizine belki...

Pelin – Ve son şarj taneciğini de seni aramak için kullandı..

Naz – Allahım, delireceğim... Ama kurtulan olmadı demişlerdi az önce... Tam buna alışmaya çalışırken...

Pelin – Mucizeler de mümkündür..

Can – Mucize ha... Köpekbalıkları onu delik deşik etmeden bulmaları gibi mi...

Naz – Düşünsenize, Burak, bu fırtınada, Atlantik'in ortasında yapayalnız...

Can – Kanalda...

Pelin – Kanal o kadar büyük değil...

Naz – Gecenin köründe, senin valizine tutunarak, okyanusta kaybolmuş bir halde...

Can – Kanal'da ulan Kanal'da!

Naz – Akıntıya kapılmıştır çoktan... Nasıl bulacaklar ki onu...?

Can – Samanlıkta valiz aramak gibi...

Naz – Geri aramayı deneyeceğim... Şarjı az da olsa, yerini tarif etmeye yeter herhalde.. Ben de arama ekiplerine bildiririm, işleri kolaylaşır...

Pelin – Öte yandan, ya Pasifik’in ortasında kaybolup gittiye...

Can – Kanal, amına koyayım, Kanal! Tövbe tövbe!

Naz numarayı arar ve gergin bir şekilde bekler.

Naz – Çalıyor... Off, sesli mesaja bağlıyor. Böyle mezarın ötesinden bir ses duyuyorum gibi... Alo, Burak? Bu mesajımı alırsan eğer, seni ne kadar çok sevdiğimi unutmaya olur mu? Ve çocukların da Aşkım, dayan olur mu, tutun bir yerlere. Benim için, çocuklar için. Kendin için de tabii ki.. Arama ekipleri seni buluncaya kadar.. Dayan bitanem... Seni çok seviyorum sevgilim..

Can ve Pelin birbirlerine bakarlar. Naz çekingendir ve telefonu kapatmaz.

Naz – Sana bir şey daha söylemek istiyorum Burak. İçime dert olup duruyor. Söyleyeceğim çünkü bir daha fırsatım olmayabilir. Ya da o cesareti kendimde bulamayabilirim. Seni aldattım. Sadece bir kere. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu, yemin ederim. Ve taşıdığım çocuk, kesinlikle senin çocuğun. Öyle olduğuna eminim. Hissediyorum. Ama istersen bir test de yapabiliriz. Öyle işte, söylemeden edemedim. Hamileyim Burak. Yeniden baba olacaksın! Yaa, işte bu yüzden, dayanmalısın!

Naz telefonu kapatır, yılgın haldedir.

Pelin – Bu onun bu durumu atlatmasına yardımcı olacaktır... Umarım..
Utanch sessizliği.

Can – Telefon...

Pelin – Ben bir şey duymuyorum...

Can – Yok, Burak’ın telefonu diyorum. Onu takip edebilirler uydudan falan! Arama kurtarma ekibine hemen bildirelim. Belki bir umut, valizi bile bulabilirler... Yani Burak’ı demek istedim. Neydi ekibin numarası?

Naz telefonunu verir.

Naz – Al, son arananlarda vardır.

Can, Naz’ın telefonunu alır ve geri aramaya basar.

Can – Hay sıçayım, çekmiyor... Balkondan deneyeyim bari...

Can çıkar.

Naz – Doğru bir zamanda mı söyledim, bilemedim şimdi.

Pelin – Öyle mi dersin...?

Naz – Üç ay önceydi. Dişçimle. Onun kliğinde. Birden ne oldu anlayamadım. Ya da anestezinin yan etkisiydi, bilmiyorum.

Pelin – Tamam işte aynen böyle söyle... Bu orospu çocuğu seni taciz etmek için sana ilaç verdi...

Naz – Ama sadece lokal anesteziydi.. Küçük bir dolgu için.. Geri kalan her şeyi sonuna kadar hissettim.. Burak'tan daha fazla hissettim, orası kesin.. Sen peki? Hiç aldattın mı Can'ı?

Pelin – Evlendiğimizden beri, hayır.

Naz – Ama siz sadece altı aylık evlisiniz. On beş yıl birlikte yaşadıktan sonra...

Pelin – Evet, hayır.. Aman karıştırma işte be!

Can geri dönerek Naz'ın cevabını bitirmesini engeller.

Can – Tamam, çözüldü iş. Hemen harekete geçecekler, bir şey bulunca da bizi haberdar edecekler.

Pelin – Bunu bir polis dizisinde gördüm. Birisini cep telefonundan bulmak gerçekten çok kolay ve hızlı oluyor. Tabii Atlantik'in ortasındaki birini nasıl bulurlar, onu bilmem...

Can – Kanal!

Naz – Hey Allahım.. Kalbim daha ağırını kaldırabilir mi emin değilim.. Bu kadar yoğun bir duygu fırtınası...

Naz'ın telefonu çalar.

Naz – O kadar mı hızlı?

Pelin – Ben dedim...

Can – Açsana, hadi!

Naz – Alo? Hayır annecim, resmi ölüm haberini alamadık henüz, özür dilerim... Hayır anne, Necmiye Teyzemin yeni numarası yok bende.. Adamın ölüm dedikodusunu yapmak için sence de biraz erken değil mi annecim... ? Kapatmam lazım şimdi. Telefonu meşgul etmemem gerek. Önemli bir arama bekliyorum.. Oldu, tamaam.. Çiçekler mi? Anne, n'apmak istiyorsan yap! Çünkü gram umrumda değil, tamam mı? *(Telefonu kapatır, kızgındır)* Hayat gerçekten hiç adil değil... Uçakta Burak yerine, o olmalıydı...

Telefon tekrar çalar. Öfkeden çılgına dönen Naz telefonu açar.

Naz – Allah aşkına, bir rahat ver be anne...! Ay, çok özür dilerim, annem sandım da ben... Evet, evet tabii ki, dinliyorum... Hayır beyefendi, ne telefon şakasından bahsediyorsunuz. .Kocam o uçaktaydı... Tamamdır, teşekkür ederim.. Bir şey öğrenirseniz, beni arar mısınız tekrar...?

Telefonu kapatır, kafası karışmıştır.

Naz – Çağrı merkezinden aradılar... Burak'ın konumunu tespit etmişler...

Diğer ikisi Naz'ın ağzından çıkacak kelimeye odaklanmışlardır.

Pelin – Veee?

Naz – Arama, Atina’dan yapılmış...

Can ve Pelin’in ev telefonu çalmaktadır. Pelin hemen açar.

Pelin – Alo? (Yıkılmış bir halde, telefonu Naz’a uzatır) O...

Naz telefonu alır.

Naz – Burak? Neredesin sen be adam? Herkes Atlantik’in ortasında seni arıyor...! Hadi canım, hayatta inanmam! (Diğerlerine) Uçağı kaçırmış, şimdi başka bir İstanbul uçağına binecekmış!

Can – Oh bee, çok şükür!

Naz – Sen olayları bilmiyor musun? (Diğerlerine) Bilmiyormuş... Senin bineceğın uçak Akdeniz’e düştü... Hayatta kalan yok... Allahıma bin şükür, bunun adı kesinlikle mucize...! (Diğerlerine) İki saat boyunca Atina havaalanındaki tuvaletlerde mahsur kalmış... Kapıyı açamamış... E tabii, Atina’daki Ucuza Uç Hayayolları’nın peronu da Business Class olacak değil ya... Tamam ... İstanbul’a iner inmez beni ara, tamam mı...? Seni çok seviyorum sevgilim... (Kapatmak üzereyken fikrini değiştirir.) Ee... Canım...? Mesajımı aldın mı? Hayır, hayır, önemli değil... Aslında, hiç açma en iyisi, sil onu... Artık yaşadığına emin olduğuma...

Naz telefonu kapatır.

Naz (coşkulu) – Gençler, şu getirdiğım şampanyayı açmanın tam zamanı gibi geldi bana!

Can ve Pelin şişeyi çoktan açtıkları için biraz rahatsızdırlar. Ama yine de çok sevinirler.

Pelin – Süper oldu bu ya, di mi hayatım?

Can – Tabii tabii, sen kocana kavuştun, biz de...

Pelin – Arkadaşımıza!

Can – Kaçta incekmiş İstanbul’a?

Naz – Bir buçuk saate iner herhalde... Kabus neredeyse bitti... Of, çok teşekkür ederim... Siz olmasaydınız n’apardım hiç bilmiyorum... (Ayrılmaya yönelir.) Şampanyayı başka zamana içeriz artık... Ben onu havaalanından alır, direkt eve geçeriz... Bu karmaşadan sonra, konuşacak çok şey var ne de olsa...

Pelin – Özellikle senin ona bıraktığın sesli mesajdan sonra...

Can – Aman canım, neyse ne. Birlikte de bir kutlama yapacağız di mi aşkım?

Naz – Şimdi düşünüyorum da, hayatta kalan tek kişi o... Bilmiyorum... Benim kadar şanslı olmayan ailelerin sıkıntısını hayal edebiliyorum....

Can – Hayat, loto gibi işte! Doğru sayıları seçmen gerekiyor sadece! Kazanamayanlar için talihsiz bir durum ama zor. Neyse, oh be, yaşasın! Bir şey diyim mi, sen hiç araba kullanacak halde değilsin. Bir de Cuma gecesi, kesin çevirme olur. Devlete para lazım diyorsan sen bilirsin. Ben onu bir daha arayayım. Uçaktan iner inmez, taksiye atlasın gelsin buraya. Bavuluyla birlikte...

Naz – Taksi mi? Taksimetre dünya para yazar, karşılayamayız ya boşver.

Can – Biz karşılığınız canım, nedir yani, di mi sevgilim?

Pelin – Hem sizinle paylaşacak güzel haberlerimiz de var... Şimdi söylesek çok iyi olur hatta... Sen söyle aşkım...

Can tam konuşacakken, ev telefonu çalar. Pelin açar.

Pelin – Efendim... Ah, Burak'cım... Biz de tam, sen en iyisi buraya gel diye seni arayacaktık... *(Gülüşü donar.)* Tabii tabii, burada... *(Naz'a)* Seni istiyor, mesajını dinlemiş herhalde...

Perişan haldeki Naz, ev telefonunun ahizesini alıp balkona doğru ilerler.

Naz – Burakcım, canım kocam, açıklayabilirim her şeyi... Bak yanlış anlıyorsun ama! ... Allah aşkına, başımıza gelenlerden sonra, bazı şeyleri sineye çekemez misin? Ölümünden döndün hayatım! Önemli olan ikimizin de hayatta ve iyi durumda olması değil mi!

Konuşmaya devam etmek için balkona çıkar.

Can – Haaaah... Bir bu eksikti, tam oldu şimdi...

Pelin – Bu saatten sonra siksen gelmez Burak buraya...

Can – Boynuzlandığını öğrendiğinde, Boğaz Köprüsü'nden kendini atmazsa iyi.. Benim valizimle birlikte..

Naz döner, bitkin.

Pelin – Eee, n'oldu?

Naz – Eve gelmek istemiyormuş, boşanmayı düşünüyormuş..

Can – Ama siz işleri yoluna koyana kadar burada kalabilir Burak! Di mi aşkım? Halihazırda eşyalarıyla dolu bir valizi de var.

Naz – Ha, valiz konusuna gelince.. Aman neyse, önemli değil zaten..

İkili taş kesilirler.

Can – Ee, n'olmuş ona?

Naz – Şimdi şöyle ki... Burak uçağı kaçırdı ama valiz kaçırmadı maalesef... Zaten check-in yapmış... Yani sizin valiz... Uçağın kargo bölümünde... Nanay...

Can – Lan ne salak adam bu! *(Pelin'e)* Lütfen bunların hiçbiri gerçek değil de!

Naz – Gerçek gerçek, ama Allahtan senin valiz çakmaydı... Biliyorsunuz sahte ürün buldurmak artık suç... Haberlerde izlemiştım... Burak gümrükte ciddi sorunlar yaşayabilirdi...

Pelin – Altı üstü Atina'dan İstanbul'a geliyor yahu?

Naz – Brüksel ve Londra aktarmalarını unuttun herhalde...

Can – Bak, şimdi çekip gitmezse, elimde kalacak bu karı...

Naz, Can'ın tepkisine şaşırmıştır.

Naz – Aman tamam be, alırım ben sana yenisini, orijinalinden hem de.. O kadarını borçluyum size...

Can – Evet, borçlu olduğunuz 20 bin lirayla beraber...

Naz – İyi, tamam. Bu sefer cidden gideyim ben. Tamam mı, Pelincim. Bugün yeterince çok şey yaşadık birlikte.

Pelin kibarca Naz'a eşlik eder. Can'ın gazabından korumaktadır.

Pelin – Merak etme, tamam mı, geçecek hepsi tatlım... Yarın ararsın sen beni...

Naz – Tabii, arar olan biteni anlatırım ben sana...

Naz tam gitmek üzereyken son bir kez geri döner.

Naz – Bu arada, bana vereceğiniz iyi haber neydi...?

Pelin, Naz'ı tamamen dışarı iter.

Pelin – Yarın ararım ben seni, görüşürüz...

Naz çıkar. Can ve Pelin yalnız kalırlar. Kendilerini koltuğa atarlar. Güçlü sessizlik.

Can – 450 Milyon Lira be...

Pelin ona doğru hassas bir hamle yapar.

Pelin – Aman ya boşver, olan oldu... Hayatta ve birlikte olmamızdan daha önemli var Allah aşkına...

Can biraz rahatlar.

Can – Haklısın...

Pelin – Peki, n'apardın 450 milyonla aşkım?

Can – Ben de onu düşünüyordum ha...

Pelin – İlişkimiz böyle bir fırtınaya dayanabilir miydi?

Can – Arkadaşlarımızdan bahsetmiyorum bile... Bak, Burak ve Naz'la papaz olduk... Neredeyse saç baş kavga ediyorduk...

Sessizlik.

Can – Gerçekten 450 milyonu kazansaydık boşanacağımızı mı düşünüyorsun?

Pelin – Olur mu olur valla...Bir anda bastırдыңın tüm gizli arzularını tatmin edebileceğini fark ettiğinde...

Can – Haklısın... Hayal kırıklığı çiftleri bir arada tutan çimentodur... Bak, multimilyoner olduğumuzu düşündüğümde, sırtımdan aşağı bir ürperti geliyor...

Pelin – Aman be salla, sade bir akşam geçirelim, sadece ikimiz, televizyonun karşısında...

Can – Sen beni ne gevşetir, çok iyi biliyorsun...

Pelin (*umut dolu*) – Söyle aşkım... Ne istersen yapmaya hazırım.. Bunu bir tazminat olarak düşün... Vuitton valizin için.

Can – Hayvanlarla ilgili bir belgesel... Büyük kertenkelelerin üreme alışkanlıkları üzerine...

Pelin'in libidosu yerlerdedir.

Can – Grup sekse çok meraklılar, kertenkeleler... Dişi birkaç erkekle sevişiyor ve yumurtalar tüm partnerlerinin genetik materyalini içeriyor... Naz'ın çocuğunu hayal etsene. Yarı Burak, yarı dişçi.

Pelin (*durgun*) – Biraz boğma şarap var, biraz da Naz'ın bıraktığından. Eski düzene tekrar alışsak iyi olur.

Can televizyonu açarken, Pelin de kadehleri doldurur.

Haber Spikeri (*dış-ses*) -...Yetkililer, daha önce Kanal'a düştüğü düşünülen Ucuza Uç Havayolları 3215 sefer sayılı uçağın yerini tespit etti. Pilotun kokpitte uyuyakaldığı ve uçağın Londra'ya inmek yerine yakıtı bitene kadar Alaska'ya devam ettiği ve bir buz kütesine çarpmak zorunda kaldığı ortaya çıktı.

Can – Çok komik, tüm bunlar sanki başka birinin başına geliyormuş gibi geliyor...

Ev telefonu çalar ve Pelin telefonu almak için ayağa kalkarken Can televizyona yapışık kalır.

TV (*dış-ses*) – İşte Meksika ordusunun gönderdiği kurtarma uçağından alınan bazı görüntüler...

Pelin – Evet...?

TV (*dış-ses*) – Uçaktaki yolculardan henüz haber alamadık ama bu görüntüler, valizlerle oynayan bir çift pengueni çarpıcı bir netlikle gösteriyor...

Pelin – Hadi ya...!

Şaşırان Pelin telefonu kapatır ve kanepeye doğru yürür.

Can – Kimmiş...?

Pelin – Naz's jinekoloğu... Benimki de aynı zamanda... Aynı kişiye gidiyoruz...

Can – Ee... ne diyor?

Pelin – Dosyalarımızı karıştırmış... Hamile olan Naz değil, benmişim!

Can (*şaşkın*) – Dişçiniz de aynı mı peki?

Pelin (*memnun*) – Senden be senden! Aşkım, baba oluyorsun!

Can (*çok mutlu değil*) – E şey, çocuk sahibi olamayacağımızı sanıyordum ben... Doktorun benim uyuşuk spermlemlerimle milyonda bir şansımız olduğunu söylemişti!

Pelin – Şanslı Cuma işte!

Kararır.

Son.

DÖRDÜNCÜ KİŞİNİN (BURAK) DAHİL OLDUĞU ALTERNATİF FİNAL

Can'ın bir şey demeye vakti kalmadan, kapı zili çalar.

Can – Eğer yine Naz'sa, onu içeri davet et, ben de onu balkondan aşağıya atayım bir güzel....

Pelin isteksizce kapıyı açar.

Pelin (*şaşkın*) – Burak Bey! Uçuşunuz nasıldı efendim? Yani... Biz sen artık gelmezsin dedik ama...

Burak (*fesat*) – Rahatsız etmiyorum di mi?

Pelin – Yok canım, hiç olur mu...

Can – Daha boktan hale getiremezsin ki...

Burak içeri girer.

Burak – Vay Can, burdasın kardeşim...

Can – Gördüğün gibi işte.. Burada yaşıyorum ya hani ben...

Burak – Ya biliyorum, bayağı geç oldu. Ama tüm başıma gelenler falan...

Can – İyisin iyi, bu sefer uçağın piramitlere falan girmedi di mi?

Burak – Yok be oğlum, Naz'ı diyorum. Hala şoktayım..

Pelin – Çok üzgünüz Burak, di mi hayatım?

Can – Hıhım..

Pelin – Geç otur şöyle. İçecek bir şey ister misin?

Can – Şöyle okkalı bir arsenik? Ya da fare zehri shot verelim...?

Pelin bir kadehe boğma şarap koyar.

Pelin – Buz ister misin...?

Burak cevap vermez. Oturup diğer ikisinin şaşkın bakışları altında gözünü bile kırpmadan bardağı diker.

Can – Vay be... Gerçekten iyi değil herhalde... Boğma şaraba bile tepki vermiyor...

Burak – On yıldır evliyiz lan biz... Ne yaptığını görüyor musun? Naz'ın bunu yapabileceğine ihtimal vermezdim..

Pelin – Aaa... Sence de aşırı tepki vermiyor musun?

Can – Herif boynuzlandığını öğrendi, n'apsın, madalya mı taksın karısına...

Pelin – Aşkım, sevmiyorum o kelimeyi...

Burak – Birini gerçekten tanıdığını sanıyorsun ve sonra...

Pelin – Herkes hata yapar Burak...

Can – Yapar tabii, yapar da... Dişçinle de yatmazsın be kardeşim...

Burak – İşin ilginç, o benim dişçimdi aslında...

Pelin – Önemli olan sana söyleyecek cesarete sahip olması, değil mi ama? Bunu yapmak büyük göt ister, biliyorsun...

Can – Daha çok mallık gerektirir belki de...

Pelin – Bu onun sana güvendiğini kanıtlıyor... ve bir ilişkide güven çok önemlidir... Di mi hayatım?

Can – Saçmalık, onun öldüğünü sanıyordu, o kadar.

Pelin – Hadi oradan, işler yoluna girecek, göreceksin.

Burak – Bilmiyorum, sanırım biraz zamana ihtiyacım var.

Can – Ne kadar zaman mesela...? Çünkü dediğin gibi artık geç oldu... Yatıp zıbarmak istiyorum...

Pelin – Can, yani kendi deyimiyle, bugün hepimizin duygu dolu anlar geçirdiğimizi söylüyor... Ama düşünmeye zaman ayırman normal... Neden burada, kanepede uyumuyorsun... Ve yarın her şeyi daha net görürsün...

Can – Bak yarın her şey daha iyi olur demiyoruz ha! Sadece daha net görürsün...

Burak – Teşekkür ederim... Size güvenebileceğimi biliyordum... Zor zamanlarda gerçek arkadaşlarının kim olduğunu anlıyorsun işte...

Can – Evet evet... Karın da aynı teraneyi okudu tüm akşam boyunca...

Pelin – Canım, sen battaniye getir gardroptan, ben de çarşaf getireyim...

Can ve Pelin kısa süreliğine çıkarlar. Burak kalkar ve balkona doğru gider. Burak, trabzanlara doğru eğilir ve biraz sarkar. Pelin dönünce onu görür; atlayacağını sandığı için donakalır.

Pelin – Burak, yapma!

Burak arkasını döner, şaşkındır.

Burak – N'oldu be? Manzaraya bakıyordum...

Pelin – Allah kahretmesin seni e mi, korkuttun beni. Atlayacaksın falan sandım...

Burak – Aaaa, buradan Pembe Obua görünüyormuş ya..., daha önce nasıl farketmedim, ilginç..

Pelin (akli dengesinden şüphe ederek) – Pembe Obua derken?

Burak – Ah, bar yahu..

Pelin – Caz bar mı?

Burak – Öyle de, daha önemlisi, gay bar..

Pelin biraz tedirgindir. Can battaniyeyle dönüp kanepeye fırlatır.

Can – Al bakalım. İyi geceler öpücüğü veremiyoruz kusura bakma.

Burak şaşkınlıkla Can'a bakar.

Pelin – Salakça bir şey yapmayacağına söz veriyor musun?

Burak – Söz, söz.

Pelin – Oh iyi, yatıyoruz o zaman biz de. Zor bir gün geçirdik malum...

Ev telefonu çalar. Can açar.

Can – Eweet? Evet, burada tabii... Bekle, veriyorum... (*Telefonu, Burak'a doğru uzatır.*) Naz. Seninle konuşmak istiyor...

Burak isteksizce telefonu alır.

Burak – Efendim.. Bak.. Hayır... Bilemem... Hayır... Yarın haberleşiriz, tamam mı? Evet, birkaç gün kafa dinlemem gerek, bunu da anlıyorsun di mi Naz...?

Can (*endişeli*) – Birkaç gün mü...?

Burak – Tamam, hadi konuşuruz sonra...

Telefonu kapatır.

Pelin – Var ya, siz ikiniz bu sorunları aşacaksınız, ve hatta daha güçlenecek aranızdaki bağ.

Burak – Ben de dışıyla yattım...

Pelin (*kısa bir tereddütten sonra*) – Bak görüyor musun, bir de o kadar yükleniyorsun kıza...

Can şaşkınlıkla Pelin'e bakar.

Pelin (*Burak'a*) – Sana dememiştim! (*Can'a*) Söyleyelim mi ona?

Can – Neyi?

Pelin – Burak, hamile olan benim!

Can – Ha evet, doğru. Pelin hamile...

Burak – İyi haber dediğiniz bu mu, yoksa başka bir şey mi?

Can – Senin için dostum, iyi haber şu ki, karın, seni düdükleleyen herifin çocuğunu taşıyor..

Pelin – Bugün başımıza gelen onca şeyden sonra... Az önce Can'la onu konuşuyorduk. Önemli olan ne olursa olsun bir arada olabilmek... Zorlukların üstesinden gelmek... Birlikte... Yani, para öyle çok da matah bir şey değil.

Burak – Para mı, ne parası?

Pelin (*Can'a*) – Onu da söyleyelim mi? (*Can bitkindir, cevap vermez.*) İnanmayacaksın ama, senin o Atina'ya götürdüğün valizde...

Burak – Çakma Vuitton valizde, eee...

Pelin – Neyse işte, o valizde loto bileti vardı...

Burak (*dalgin*) – Aa cidden mi? Loto bileti ha...

Pelin – Bize çıktığını televizyonda numaraları görünce öğrendik...

Burak – Ne kadar kazandınız?

Can – 450 Milyon.

Burak – Uff, çokmuş...

Pelin – Neye yarar? Bileti rüyamızda görürüz artık...

Can – Tabii, benim valizi bulan penguen, bileti alıp en yakın Milli Piyango'ya gidip, bozdurmazsa...

Pelin – Anladın mı şimdi? Bak keriz gibi 450 milyon lira kaybettik ama imkansız diye düşündüğümüz bir bebeğimiz olacağını öğrendik!

Can – Ne demişler: kumarda kazanan, aşkta kaybeder. Bizim durumumuzda tam tersi tabii...

Burak – Off, kusura bakmayın lan... Yani 450 milyon için diyorum... Benim hatam gibi...

Can (*tehditkar*) – Gibi mi...?

Pelin – Hadi herkes yatağa, uyku zamanı. Geliyor musun hayatım...?

Pelin Can'ı yatak odasına doğru çeker. Burak yalnız kalmıştır. Balkona gider ve bir an düşünür. Sonra cep telefonunu alır ve birisini arar.

Burak – Alo...? Yok, ölmedim... Seni bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığım için sevgili kaynanacığım... Naz'la konuşabilir miyim? Teşekkür ederim... (*Kısa bir duraklama*) Naz? Benim, Burak... Düşündüm de... Evet, düşündüm bitti, ne yapabilirim... Hep şikayet ederdin, bir şeyi uzun uzun düşünmeme... Ben de hemen söyleyeyim bitsin gitsin istedim... Ben dışımla yattığın için, seni asla affedemeyeceğim sanırım... Naz, boşanma davası açacağım ben... Evet, biliyorum. Şerefsizin tekiyim ben... Evet, annen seni benim hakkımda defalarca uyarmıştı, onu da biliyorum... İyi, boşanma evraklarını dışım yollar sana... Aman, avukatım işte... Aynen öyle...Hayır, sen git kendini becer... Hadi iyi geceler sana.

Burak telefonu kapatır, bir anlığına düşünür, sonra ceketinin cebindeki loto biletini çıkarır ve bakar.

Burak – 450 milyon ha... Pelin haklı çıktı lan... Bak daha sabah bile olmadı ama şimdiden her şeyi daha net görmeye başladım bile... *(Durumun farkına varır)* 450 Milyon Lira bee! *(Eli titret, loto bileti trabzanların ucuna düşer)* Siktir... Hayır ya... Allah kahretsin!

Heyecanla balkon korkuluğunun üzerinden atlar. Aniden kayar, bağırır, dengesini kaybeder ve düşme pozisyonunda donar.

Sanki bir rüyadaymış gibi, diyalogun geri kalanının bir ses kaydına kaydedildiğini duyarız.

Naz – Kaderin önüne ne geçebilir ki...

Pelin – Doğru, sen de diyordun ya, olacakla öleceğe çare yok...

Can – Yine de aklım almıyor yahu...

Naz – Burak uçağa binmeyen tek yolcuydu, ama nihayetinde tek ölmeyen de oydu...

Pelin – Ambulans çağırdınız mı?

Can – Şimdi gelirler.

Naz – Sizce gerçekten intihar mı etti?

Pelin – Balkondan öylece düşmezsün ya...

Can – Ulan keşke tablomu yapan sanatçı o olsaydı...Daha fazla para ederdi şimdi.

Ambulans sireni giderek yaklaşır.

Naz – Geldiler... Ölüp ölmediğini teyit edecekler di mi...

Can – Bayağı ölü gözüküyor.

Naz – Belli mi olur, hayat mucizelerle dolu...

Pelin – Evet, ne de olsa Şanslı Cuma!

Kararır.

Son.

Jean-Pierre Martinez, Fransız oyun yazarı ve senarist. 1955'te Auvers-sur-Oise'de (Fransa) doğmuştur. Birçoğu İngilizce'ye çevrilmiş 107 komedi yazmıştır. Jean-Pierre Martinez, reklamcılık alanında semiolog (göstergebilimci) olmadan önce çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahnelere adım atmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmıştır ve oyun yazarı olarak sahneye dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok oynanan çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır ve oyunlarından birçoğu şimdiden İspanyolca ve İngilizce'ye çevrilmiştir. Jean-Pierre Martinez, tüm oyunlarının kendi web sitesi comediatheque.net üzerinden ücretsiz indirilmesini mümkün kılmıştır.

Umut Görkem Demir, Türk tiyatro oyuncusu, oyun yazarı ve çevirmendir. 1993 yılında Uşak'ta doğmuş olan Demir, aktif tiyatro yaşamına Ankara'da Perde Sanat Tiyatrosu ile devam etmektedir. Jean-Pierre Martinez'in oyunlarını Türkçeye çevirmektedir. Tiyatro oyun çevirilerinin yanında Umut Görkem Demir'in ayrıca roman, hikaye ve şiir üstüne çeviri çalışmaları da bulunmaktadır.

Jean-Pierre Martinez'in tüm oyunları web sitesinden ücretsiz olarak indirilebilir.: <https://comediatheque.net/>

**Bu metin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Telif hakkı ihlali cezai olarak araştırılacak ve maksimum 3
yıla kadar hapis ve 300.000 Euro para cezasıyla
sonuçlanabilecektir.**

© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-228-9
Ücretsiz olarak indirilebilen oyun
<https://comediatheque.net/>